

Oponentský posudek na diplomovou práci Libora Kvasničky Smyčcové kvartety Išy Krejčího

Ústav hudební vědy

FF UK Praha

leden

2006

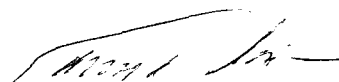
Práce Libora Kvasničky se zabývá dílem pozoruhodné a vyhraněné osobnosti české hudby 1. a zčásti 2. poloviny 20. století-dílem Išy Krejčího.

Text je přehledně členěn do jedenácti kapitol, z nichž těžištěm jsou analytické partie – kapitoly VI, VII, VIII, IX a X zabývající se jednotlivými z pěti Krejčího kvartetních děl. Tady se Kvasnička projevuje jako erudovaný analytik.

Určité výhrady mám ale k některým dalším kapitolám:

- 1) V kapitole II- „Tvorba pro obsazení smyčcového kvartetu v letech kompozice Krejčího kvartetů“ je prezentován soupis světové i české kvartetní literatury mezi I. a II. světovou válkou a po ní, ale bohužel z ní není prakticky nic vytěženo pro vlastní práci-např. srovnání Krejčího kvartetní díky s jeho současníky. Jak vyplývá ze závěru práce autor si je tohoto vědom, ale je to škoda, i když by to znamenalo určitý rozsahový nárůst textu.
- 2) Propracovanější by mohla být i kapitola XI.3. „Harmonická výbava Krejčího hudební řeči“. Zde autor hovoří o „velké pestrosti...“ a o „...jednom z pilířů... jeho hudebního vyjadřování.“ Větší názornosti by napomohlo alespoň několik notových ukázek místo se zajímavým harmonickým řešením a s analytickým popisem.¹
- 3) V kapitole XI.7. „Zařazení kvartetů Išy Krejčího do kontextu české tvorby“ postrádám více vlastních náhledů opřených právě o předchozí analytické poznatky. Takhle je kapitola víceméně založena na několika citacích z dobových kritik. Závěrečné tvrzení o ojedinečnosti Krejčího díky v kontextu české i evropské hudby zejména „od 60. let minulého století, kdy se prosazovaly trendy Nové hudby...“ je poněkud diskutabilní. Sám autor zmiňuje na str. 10 řadu českých autorů této doby, kteří navazovali na neoklasické tendence. A to platí samozřejmě do určité míry i pro světovou (evropskou) hudbu. Připomeňme jména jako např. Lobos, Poulenc, Rodrigo, Tedesco, Francaix aj.
- 4) Mám výhrady i k některým trochu těžkopádným formulacím, např.:
  - a) str. 4- „Existuje několik skladatelů 20. století, kteří ještě nemají vědecky koncipovanou monografii...“ podotýkám, že jen v české hudbě jich je většina..
  - b) str. 115-Závěr- poněkud bizarní je pro mne formulace „Krejčí dokázal vedle všeobecně zdůrazňovaného nádechu hravosti i humoru ve svých kompozicích i přemýšlet...“ Domyšleno do důsledků-duchaplná divadelní komedie Goldoniho, Moliéra či Shakespeara nevyžadovala od tvůrce tolik přemýšlivosti a stavebné koncepčnosti ve srovnání s velkými dramaty tragickými.. Tím si ale vůbec nejsem jist...Zpět ale k našemu problému. Analytická a hlavně praktická hudební zkušenost říká, že všichni velcí mistři neoklasicismu právě duchaplně a promyšleně zacházeli s formou, harmonií a dalšími složkami hudební řeči, přičemž zvuková podoba jejich děl byla „navenek“ jakoby průzračná, čistá, nekomplikovaná podobě jako u autorů hudebního klasicismu 18. století. Netroufl bych si říci, že např. Mozart ve svých kompozicích dokázal i přemýšlet...

Práci doporučuji přijmout k obhajobě.

Mgr. Eduard Douša, Ph.D.

¹ Pozn. pod čarou: Co je to“...funkční harmonie spočívající často pouze na základních funkcích dominantního charakteru.“ Tady by např. byla ukázka zcela namístě.